KUIFJE

WEEKBLAD VOOR JONGENS VAN 7 TOT 77 JAAR
NEGENDE JAARGANG
PRIJS : 6 Frs – IN NEDERLAND 40 Cts
28

IN DIT NUMMER EEN SPANNEND VOLLEDIG VERHAAL

EEN MOEDIG TOREADOR

door Raymond REDING

HET BEGIN VAN ONZE NIEUWE GETEKENDE ROMAN

FRANKEN TEGEN ROMEINEN

REDING

Te Sevilla bij de weduwe Soledad Jeres.

Gomez, hou op met dat ruwe spel ! Het is al erg genoeg dat Juanito er van droomt een groot torero te worden, net als zijn vader zaliger !

Spreek zo niet, moeder. Je weet toch wel dat het voor jou en de kleintjes is dat ik hoop eens een beroemd torero te worden. Waarom zou ik het spoor van m'n dappere vader niet mogen volgen ?

Juanito heeft veel talent, señora. Het zou een misdaad zijn hem van zijn roeping te doen afzien !

Hij is nog maar achttien jaar en heeft reeds een kans Madrid te veroveren. Voor de « fiesta » van Zondag staat bij naast Garrigo, de grote Mexikaanse matador, op het programma !

Je denkt er natuurlijk niet aan, dat ik geen ogenblik gerust ben wanneer Juanito in de arena staat en zijn leven iedere seconde in gevaar verkeert !

Enkele dagen later gaan Juanito en zijn impresario naar de weide waarin de zes stieren staan, die uitgekozen werden voor de volgende stierengevechten. Ze willen de dieren van dichtbij bekijken...

Daar komt de eigenaar

Het zijn edele, moedige dieren van zuiver ras. Ik verzeker je dat het een prachtige strijd zal worden !

Ben je tevreden, Juan ?

Er is een stier bij die me niet bevalt. Sanguar heet hij, meen ik. Hij weegt ten minste 600 kg., en heeft enorme horens, scherp als dolken... en iets in z'n ogen dat me niet bevalt. Ik hoop maar dat ik niet tegen hem moet optreden...

Ik kan het je niet verklaren maar als je torero bent is er iets dat je zegt : dit dier is gevaarlijk... Moest ik voor die stier staan zou ik voor de eerste keer in mijn leven schrik hebben...

Sanguar is een stier als een andere, jongen ! Zet alle zwarte gedachten uit je hoofd. Het zal goed aflopen !

Payazo tracht zijn bescherming te kalmeren.

Señora Sol, maak de koffer van Juanito klaar. We vertrekken deze avond naar Madrid, zo heeft je zoon acht en veertig uur tijd om zich te acclimatiseren.

Moet ik je drie kostuums inpakken ?

Ja, moeder. Ik kies op het laatste ogenblik.

Die avond komt Juanito te Madrid toe...

Wat ? Geen enkel journalist ? ...Geen enkel fotograaf ?

Gelukkig maar ! Ik heb er een hekel aan voor « ster » te spelen !

Juanito, kijk een beetje vrolijker ...Zelfs indien je Sanguar krijgt, zal je hem temmen... Ik ben er van overtuigd. Kom, we gaan naar een flamenco kijken...

Goed idee. Ik hou van die dans !

Diezelfde avond in een café van Madrid...

Plotseling kijkt iedereen nieuwsgierig op...

Dat is Garrigo, de grote Mexikaanse matador...

Zondag zullen we hem kunnen bewonderen !

Dat is de jonge Juanito Feres, waarover men me veel goeds vertelde. Ik zal je met genoegen gadeslaan, Zondag... alhoewel ik altijd een beetje wantrouwig sta tegenover wonderkinderen...

Ik ben erg blij een les te krijgen van de grootste espada van het ogenblik !

Kom, Puyazo, we gaan naar ons hotel. Al dat lawaai maakt me nerveus en de verwaandheid van Garrigo zit me dwars...

Neem het niet tragisch !

De volgende morgen nam de manager-impresario deel aan de loting van de stieren...

Wel, die Sanguar ? ...Voor Garrigo ? Wat een oplucht ing ! De blik van die stier deed me het bloed in de aderen stollen !

En 's Zondags, uren voor de aanvang van de corrida stroomt een dichte menigte naar de arena...

PLAZA DE TOROS

Intussen wordt Juanito met het traditioneel ceremoniëel in zijn fraai pak gesloken.

Ben je goed uitgerust ?

Ik voel me fit !

Alvorens te vertrekken bidt de jonge matador voor enkele luttigenbeelden en smeekt de bescherming van de hemel af...

De toreros, die deel uitmaken van de verscheidene cuadrillas stellen zich achter hun espada op...

Onder de brandende zon trekt de kleurige stoet van mannen, die de dood gaan trotseren, voorbij.

Garrigo zal tegen de enorme stier, Sanguar, in het strijdperk treden.

Dank de hemel, jongemeid, dat ik niet tegen dit monster moet strijden... Een stier die mij waardig is!

5

Sanguar is dapperder als hij de picken in het lijf krijgt...

3

3

en de banderillas...

Dan nadert Garrigo met zijn capa...

Daar heb je dat naar gevoel weer... Als ik die man naar dat monster zie wandelen, keert m'n maag om.

3

Garrigo voert een indrukwekkende reeks « veronica's » uit en bij iedere draai lokt hij het dier dichter naar zich toe...

Plotseling echter wordt de Mexikaan door een horen gevat en in de lucht geslingerd. Hij blijft in het zand liggen...

De toreros van zijn cuadrilla komen toegesprongen en trachten Sanguar van de gewonde af te leiden...

De afstand tussen hen en Garrigo is echter te groot en zij kunnen niet verhinderen, dat de stier zich opnieuw op z'n prooi werpt.

Juanito ziet dat zijn rivaal in doodsgevaar verkeert... Hij is nu niet bang meer en snelt over de omheining...

Juan! Vlug, geef me je degen!

Maar Juan knapt naar het beest en staat er in de dodelijke stand in zijn cape op te wagen...

De toeschouwers vreen verenigd om die pathetische strijd beter te kunnen volgen.

Garrigo wordt weggedragen, terwijl...

de jonge Andalusiër voor goed de strijd opneemt tegen de razende stier.

Juanito is heel kalm en ader van zijn sierlijke bewegingen is beheerst. Hij voelt zich volkomen meester van dat razend overgewicht...

Tien keer voert hij de stier op enkele centimeter van zijn borst voorbij...

Eindelijk is Sangrar getemd en blijft staan om op adem te komen...

Al'o degen, vlug! Vrees niets... Ik ben niet bang meer en ga Sangrar de genadestoot toebrengen...

Enkele ogenblikken later is de stier dood en wordt door drie muiltezels buiten gesleept. De jonge matador mag de vervoerdovende ovatie van de uitgelaten menigte in ontvangst nemen.

Even later in het hospitaal. Garrigo is buiten gevaar en dankt zijn redder...

Dank je, jongen, je hebt je prachtig gedragen... Jij gaf mij een les... in moed en bescheidenheid!

EINDE

Volgende week: DE GELE TRUI IS VERDWENEN!...

Beste Jan,

NU de Zomer weer in 't land is, denk ik aan die vrolijke uitstappen die we verleden jaar hier samen in de bergen van mijn geliefd Tyrol hebben gemaakt. Ik ben gisteren weer langs dezelfde weg naar de top geklommen die onze vallei beheerst. Je herinnert je nog wel al de moeite die we gehad hebben om daar te geraken. Heel de weg lang heb ik aan je gedacht en me voorgenomen: wanneer ik straks weer beneden ben, moet ik zonder uitstel naar mijn vriend uit België schrijven. Hoe zou hij het nu stellen? Komt hij dit jaar opnieuw naar hier, zoals hij het verleden jaar bij zijn vertrek beloofde? Met Kerstmis heb je me laten weten dat je het nog niet met zekerheid wist, want dat je vader je Oostenrijkse vacantie afhankelijk maakt van je goed resultaat op school, en dat je het dit jaar bizonder zwaar hebt.

Ik hoop nu niet alleen voor je, maar ook voor mij, dat je mag slagen. Dat wenst je ook heel onze familie hier, die er ook naar verlangt je voor een maand weer te zien. Je hebt ook vele groeten van al de jongens uit het dorp.

Wanneer je het wat al te moeilijk hebt, denk dan maar eens aan onze heerlijke bergen, aan de tochten die we naar de bergweiden en de watervallen zullen ondernemen, aan onze fijne kampplaats op 2.000 meter hoogte, aan de boottochtjes op het meer, en wat weet ik nog...

Dus goede moed, en ik verwacht stellig de bevestiging van je komst, evenals dag en uur van je aankomst in het station te Innsbrück, want dan neem ik al mijn schikkingen, om je met onze wagen te komen halen.

Tot binnenkort, en veel succes bij je examens!

Toni

Een van onze lezers kreeg deze brief van een vriend uit Oostenrijk. Hij toonde me die brief, en verzekerde me dat het de beste aanmoediging was die hij gekregen heeft om zijn zware examens (hij is nu eenmaal geen uitblinker) met frisse moed aan te pakken en er zich doorheen te werken. Ik vond het fijn dat die Tyroler-zijn Vlaamse vriend op het gepaste moment op de gepaste wijze wist aan te moedigen bij de examens. Misschien heb jij dat ook voor iemand gedaan!

Kuifje

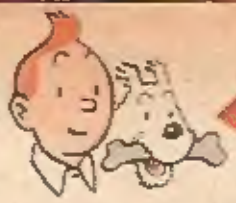

OPGELET!

Om je te abonneren op het jeugdblad

KUIFJE

Om je te laten inschrijven in de

KUIFJESCLUB

Om je

KUIFJESBONS

te ruilen en de

KUIFJESALBUMS

aan te schaffen, **kom je naar de**

Kuifjeswinkel

Lombardstraat, 24, Brussel

Je vindt er eveneens de mooie albums Het Geheim van de Zwaardvis, Corentin, al de albums van Suske en Wiske en een grote keuze fijne boeken voor de

JEUGD

Je gaat met Vacantie!

Opdat zich wil je KUIFJE iedere week gelden. Lees dit bericht dus aandachtig.

a) *Ben je geabonneerd:* deel ons je naam, abonnementsnummer en vacantieadres mee, evenals de juiste data van het begin en het einde van je vacantie.

b) *Ben je niet geabonneerd:* deel ons je naam en je vacantieadres mee en sluit voor ieder nummer dat je wenst te ontvangen, een postzegel van 6 F in, voor het buitenland 7 F.

GRENADIER VICTORIA VERTELT...

SPIERKRACHT!

KUIFJE (weekblad) — *Redactie, Publiciteit:* Lombardstraat, 24, Brussel — P.Ch.R. : 1909.16 — *Uitgever-Directeur:* Raymond Leblanc — Gedrukt bello door: De Orukk. C. Van Cortenbergh, Brussel — KUIFJE-HOLLAND — Singel, 231, Dordrecht. Tel. 3653. Giro 199.334. Abon. : fl. 4 per

NOG NIEUWE CHROMO'S

ZIEN EN WETEN

DE DERDE REEKS VAN DE

GESCHIEDENIS VAN DE VLIEGTUIGEN

Van de oorsprong tot 1914.

IS ZO JUIST VAN DE PERS

Stuur ons vlug je KUIFJE's BONS voor een waarde van 100 punten en je ontvangt onmiddellijk zes prachtige kleurreproducties.
Met iedere chromo ontdek je een stuk van de boeiende en waarheidsgetrouwe geschiedenis van de luchtvaart en haar pionlers.
Er bestaat ook een prachtig album waarin je die enige collectie kan bewaren. Ieder album kan, volledig, 60 chromo's bevatten of tien reeksen van zes chromo's. Naast iedere chromo vind je een verklarende tekst.
Je kan dit album verkrijgen in de KUIFJE's WINKEL, Lombardstraat, 24, Brussel, tegen de prijs van 50 F (in kartonnen omslag) of tegen 60 F (luxe uitgave in vollinnen band) of franco thuisgezonden tegen de storting van hetzelfde bedrag (50 of 60 F) + 5 F voor de verzendingskosten, op P.C.R. 1909.16 van KUIFJE-BRUSSEL.

Je vindt de Kuifje's Bon op de verpakkingen van volgende producten :

Een reproductie van een chromo uit de derde reeks

TWEEDEKKER HANDLEY-PAGE 1913

Dit vliegtuig stak het éérst het Kanaal over met één passagier !

VICTORIA **PANA** **PROSMANS** **HEUDEBERT**
TOSELLI **MATERNE** **HORTON** **PALMAFINA**
KOLYNOS **SKI & FRANCO-SUISSE** **PILSBERG**

't Prinske

TEKST EN TEKENINGEN VAN WILLY VANDERSTEEN

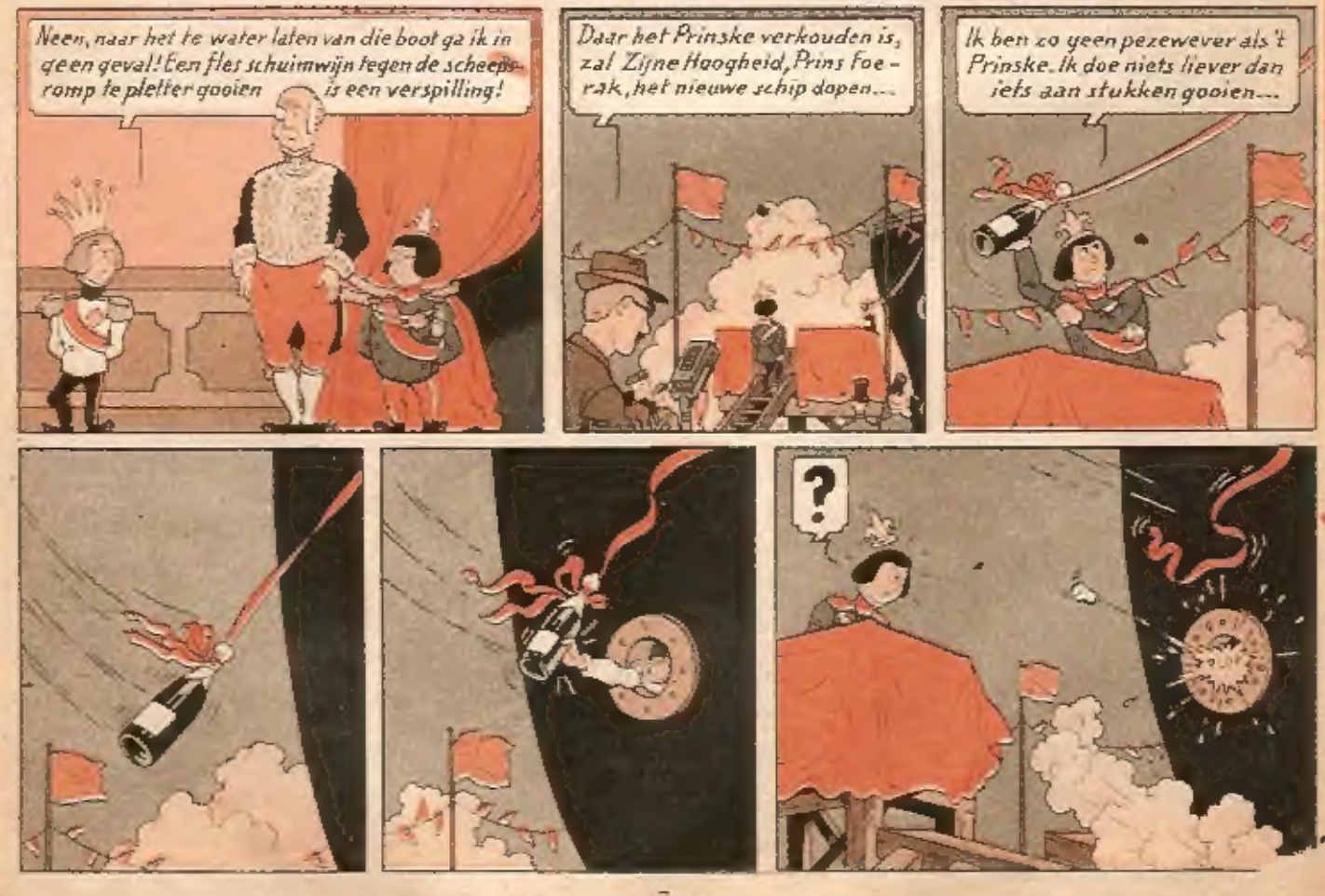

VOEG DEZE BON BIJ JE COLLECTIE

CHLOROPHYL tegen de zwarte ratten

Torpedo en Chlorophyl hebben zich achter het Groen Gordijn verschoten. De zwarte ratten willen de doortocht afdwingen..

TEKST EN TEKENINGEN VAN RAYMOND MACHEROT

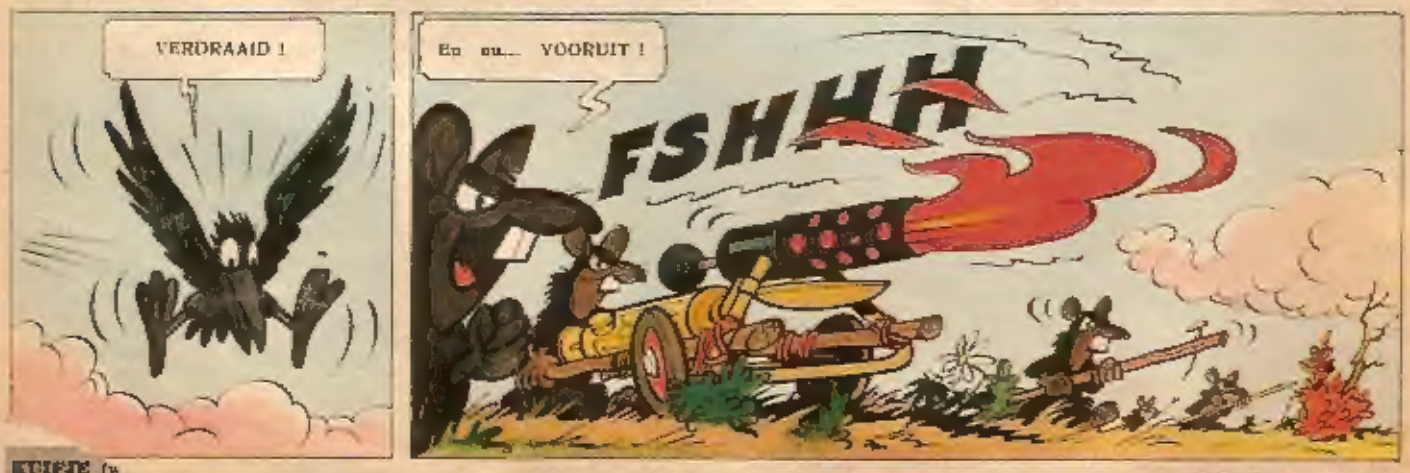

(Wordt vervolgd.)

HET FANTASTISCH AVONTUUR VAN

DOCTOR VEXELL

GEÏLLUSTREERD DOOR JAN GRATON

III

Dr Vexell, hoofdingenieur van de fabriek van Godorow, wordt door de politie bewaakt. Hij tracht geheime dokumenten in veiligheid te brengen.

DE handen vast aan het stuur geklemd, vroeg Dr Vexell :

— Wat ?... Wat ? Is er iets ?

Het kostte hem een geweldige krachtinspanning deze woorden er uit te persen.

De politieman trok zijn hand van de zetel en antwoordde erg verbaasd :

— Riekt u dan niets ?... Iets dat verzengt. Er moet iets branden in de wagen. U moet stoppen.

Vexell remde krachtig en de auto stopte naast de stoep. Hij trok de benen weg en zag z'n sigaret op de grond liggen... z'n brandende sigaret die een gaatje in het tapijt *boerde*... Vexell had de sigaret opgestoken toen hij de garage verliet en hield ze tussen de vingers toen de handen van zijn lijfwacht hun exploratietocht over en onder de overtrek van de zetel begonnen. Van emotie had hij ze laten vallen zonder het te merken. Hij had het ook zo vreselijk warm gehad, zo warm als het tapijt van z'n wagen... Ze lachten alle twee om dat stomme incident en vertrokken opnieuw.

Enkele minuten later stopte de Mercedes voor een schitterend verlicht uitstalraam.

— Hier is het, zei Vexell.

Terwijl de politieman langs zijn kant uitstapte, sloot Dr Vexell zijn wagen *af* met een draai van de sleutel. Onmiddellijk daarop echter draaide hij de sleutel opnieuw om zodat de auto in werkelijkheid open was en iedereen er zou binnen kunnen. De lijfwacht had niets ongewoons gezien. Hij zei eenvoudig :

— U is wel voorzichtig, Dr Vexell. Maar dat is nog best, zo heeft men ten minste geen onaangename verrassing te vrezen.

Vexel onderdrukte een glimlach en er klonk een zweem van ironie in z'n toon toen hij antwoordde :

— Ik ben altijd voorzichtig.

ER was niemand in het kapperssalon. Tegen de zware gordijn die het vertrek afsloot en die waarschijnlijk toegang gaf tot de plaats achter het kapperssalon, stond een grote bank. De gordijn werd opengeschoven en de kapper verscheen. Het was een kleine, dikke man met gitzwart haar. Er blonk even glimp van verrassing in z'n ogen toen hij Vexell herkende. Hij wou hem de hand drukken en hem joviaal begroeten als iets in de ogen van Vexell hem weerhield.

— Kunt u m'n haar knippen. Zo vlug mogelijk. Ik heb haast.

De kapper begreep. Hij knikte slechts en wees zijn klant een zetel aan.

— Ga zitten. Het zal vlug gedaan zijn.

Niemand kon uit hun houding of gesprek afleiden dat deze twee mannen elkaar sedert jaren kenden, vrienden waren en voor eenzelfde doel werkten. Gedurende vijf minuten spraken ze niet meer. Men hoorde slechts de electrische haarknipmachine zoemen.

Vexell's lijfwacht had zich kalm op de bank neergezet en de avondkrant uitgehaald om de spannende reportage te lezen over de voetbalmatch welke betwist was tussen de ploeg « Dynamo » van Moskou en een ploeg van Boekarest. De wedstrijd was geëindigd met de score van acht-nul in het voordeel van Moskou... Twee en een halve bladzijden waren aan dit treffen gewijd en de politieman, tuk op voetbal, verslond ze gretig. Hij was er zo zeer in verdiept, dat hij af en toe zijn commentaar ten beste gaf : « Nog een goal !... Nu zijn ze er aan !... Haha, dat is een schot ! Die keeper, wat 'n duivel !... »

De man dacht aan niets anders meer dan aan de voetbal en lette niet op hetgeen om hem heen, in dezelfde plaats, vlak voor zijn neus gebeurde...

De electrische haarknipmachine zoemde nog steeds doch knipte reeds verscheidene minuten geen haar meer. De kapper leunde over de schouder van zijn klant en las een boodschap gekribbeld op een kleine witte kaart die Vexell in de hand hield.

« M'n wagen staat voor je deur. Hij is open. Neem onder de overtrek van mijn zetel de gele omslag welke daar verborgen is en bewaar hem zorgvuldig. In deze omslag zal je m'n plannen vinden. Er steekt ook een procuratie in die het je mogelijk maakt m'n geld van de bank te halen. Ik word bewaakt. Ik vlucht morgen. Dank je... »

Zodra de kapper de boodschap gelezen had, gaf de doctor hem het kaartje dat onmiddellijk in een zak van de witte schort verdween.

— Excuseer, zei de coiffeur luidop, ik moet de kam van de tondeuse verwisselen. Een ogenblikje alstublief.

Hij liep naar de kamer achter het salon, gleed buiten, vond de omslag in de auto en verstopte deze samen met het kaartje op de bodem van een doos met haarwasproducten.

Toen hij opnieuw in het salon verscheen met de kam in z'n hand, was er op z'n gelaat geen spoor van ontroering of opwinding te merken. Hij was eenvoudig de kapper, een ietwat naïef en gewetensvol vakman.

Hij kwam net op tijd terug want Vexell's lijfwacht, rood van opwinding en fierheid, vouwde z'n krant dicht en voortaan zou er niets van hetgeen er in de winkel gebeurde nog aan zijn scherpe blik ontsnappen...

★

DE volgende morgen vertrok Dr Vexell als naar gewoonte naar de fabriek in gezelschap echter van zijn lijfwacht. Deze was echter zo discreet in de auto te blijven tot Vexell terugkeerde.

In de loop van de namiddag zag Dr Vexell de kans ongemerkt binnen te dringen in het bureau van de directeur Godorow op het ogenblik dat deze laatste weg was. Vexell slaagde er in een visitekaartje van zijn baas te bemachtigen. « Alexiei Godorow, directeur van de fabriek van optische instrumenten van de Witrussische Republiek » stond er op gedrukt en daaronder schreef Vexell, het geschrift van Godorow nabootsend, « heeft het genoegen u uit te nodigen voor een kleine receptie welke hij in zijn woning geeft heden, Dinsdag, 's avonds. »

★

OM zes uur was het werk gedaan. Vexell nam z'n auto, met de lijfwacht, liet het benzinereservoir voltanken en reed naar huis. Alles was nu gereed voor het groot avontuur.

Het kon zo wat tien uur zijn toen Vexell vlugge stappen hoorde in de gang. Hij schrok even want hij had juist een koffer in zijn wagen verborgen en keerde langs de geheime doorgang van de kelder terug. Hij repte zich... De grootste van de twee lijfwachten, stond aan de trap. Hij zag er een beetje opgewonden uit en zei gejaagd :

— Waar komt u vandaan, dokter ?

— Uit de kelder. Ik heb wat wijn getapt, zoals u ziet, antwoordde Vexell, en toonde lachend de fles welke hij in de hand hield.

De man bleef koud als marmer. Gedurende enkele seconden bekeek hij Vexell van het hoofd tot de voeten met een mengeling van wantrouwen en vrees. Dan zei hij met gedempte, ernstige stem :

— KOM MET ME MEE, DADELIJK.

(Wordt vervolgd) *

De electrische haarknipmachine zoemde nog steeds doch knipte reeds verscheidene minuten geen haar meer...

FRANKEN TEG

De nieuwe getekende roman welke vandaag in ons blad begint, handelt over de lange strijd tussen Romeinen en Barbaren. Alhoewel gerenommeerd is de grond van het verhaal waar. De Barbaren in kwestie zijn de Franken, die in het Noordwesten van het huidige Duitsland woonden.

De Franken waren over het algemeen grote, flinke kerels met brede, sterke schouders, vlasblond haar, blauwe ogen, een zelfbewuste, fiere blik. Ze werden van kindsbeen af gehard en het ruwe klimaat scheen hen helemaal niet te deren. De Frankische moeders wasten, naar het schijnt, hun spruiten van bij hun geboorte met ijskoud water. De Franken hielden niet van steden: dat waren voor hen gevangenissen. Ze woonden in kleine dorpen aan de boord van het water of de rand van het woud.

Hun huizen waren slechts lage hutten uit leem en stro opgetrokken en heel vaak door een ruim omringd. Ze hielden van afwisseling en verhuisden dikwijls. Dit is een van de redenen waarom ze weinig drukte maakten over hun woning en omvang. Als meubels bezaten ze slechts het werkelijk noodzakelijke en ieder stuk was zo arbeidzaam mogelijk. Hout was er in de uitgestrekte wouden van Germanië te over en daaruit maakten de Franken zware tafels, banken, bedden, emmers, schotels, enz. De Franken bewerkten de grond, zaaiden gerst en haver en kweekten varkens. Wat inderdaad Wael is dat ze lekker bier brouwden.

Ze droegen klederen uit dierenvellen en brede broeken. Hoog de broeken te erg, dan hingen ze een korte mantel over de schouders waarover hun lang blond of rood haar wapperde. Als ze

VOOR AANVAL EN VERDEDIGING BEZATEN DE ROMEINEN...

DE PILUM : Een soort speer die niet alleen geworpen werd doch ook als piek diende. De pilum was uit ijzer, voor twee derde hol en met nagels in de hoek gelagen.. De massieve punt was meer dan 30 cm. lang.

HET SCHILD : Lang en hol, in hout met leder overtrokken. Men kon het schild op de grond plaatsen en de man die er achter knielde was goed beschermd. Iedet Romeins legioen bezat schilden van een verschillende kleur.

HET ZWAARD : Het Romeins zwaard had een rechte snede en de legioensoldaten droegen het steeds (en dat is zeer eigenaardig) aan hun rechterzijde !

DE AVONTUREN VAN JO, JETJE EN JOKKO DOOR HERGE

DE NAJ

EN ROMEINEN

jaar oorlog gevoerd hadden, wat nu tegenhad niet alle dagen gebeurde, trokken ze op jacht in de grote wouden. De jacht was hun geliefkoosde sport en niet alleen een sport want te hebben het vlees en de huiden van het wild nodig. Er waren in die tijd nog beren, hele schuren wolven, vlaanden en andere dieren in het woud die men niet met handschoenen kon aanpakken. Vechten was een menselijke hoedanigheid en iedere Frank die waard waardig, hun verbiten als een leeuw.

Meestal had de ene Frankische stam het met de andere aan de stok doch soms vereenigden ze het grote overwicht van hun stormloop tegen het Romeins imperium. Denk niet dat het vaak gebeurde en de Franken het voor hun genoegen deden: ze waren er toe gedwongen. Het land van de Barbaren bestond hoofdzakelijk uit dichte wouden en moerassen en al en toe was de kans van bebouwbaar land en weiden voor het vee groot. In meer dan de bevolking van een tot een nam. Ze grepen dus naar het zwaard om land en alles voor de dood te verdedigen. Onverschrokken en moedig, waren de Franken zeer gevaarlijke krijgers. Er was ook een schaduwzijde aan de medaille : de Franken hadden een heerlijk dood aan militaire tucht en hun verdedigingswapens waren zeer zwak. Ze weigerden meestal een helm te dragen en vochten dikwijls met het haar in de wind, hun schilden waren te licht, beschermden hun benen onvoldoende en waren niet bestand tegen de Romeinse pilum. Tijdens de aanval waren de Franken echter onklopbaar en hun strijdkreet zonde veel verwoestingen in de rangen van het Romeinse leger.

DE FRANKEN STREDEN TEGEN DE ROMEINEN MET

DE LANGE WERPSPIES Men kan ze vergelijken met de Romeinse pilum. Wanneer de ijzeren punt van de spies in het schild van de vijand zat vochten de Franken lijf aan lijf met bijl of zwaard.

DE STRIJDBIJL. De Franken zwaaiden hun strijdbijl hoven het hoofd en wierpen het dan met zoveel kracht en zelfzekerheid dat het bijna zelden zijn doel miste. Onnodig te zeggen dat de Romeinen het vreesden.

HET ZWAARD Het Frankisch zwaard was veel beter dan het Romeinse en bezat slechts één snijkant.

HET SCHILD : Het was rond uit hout met dierenhuiden overtrokken. Het was te klein en te licht om de krijger degelijk te beschermen.

AVALLEI

Tijdens hun verre reis naar Rome reden wat ruiters voor de karavaan. Plots vinden ze de vliegenier op de rotsen. Wat zou hij zoeken?

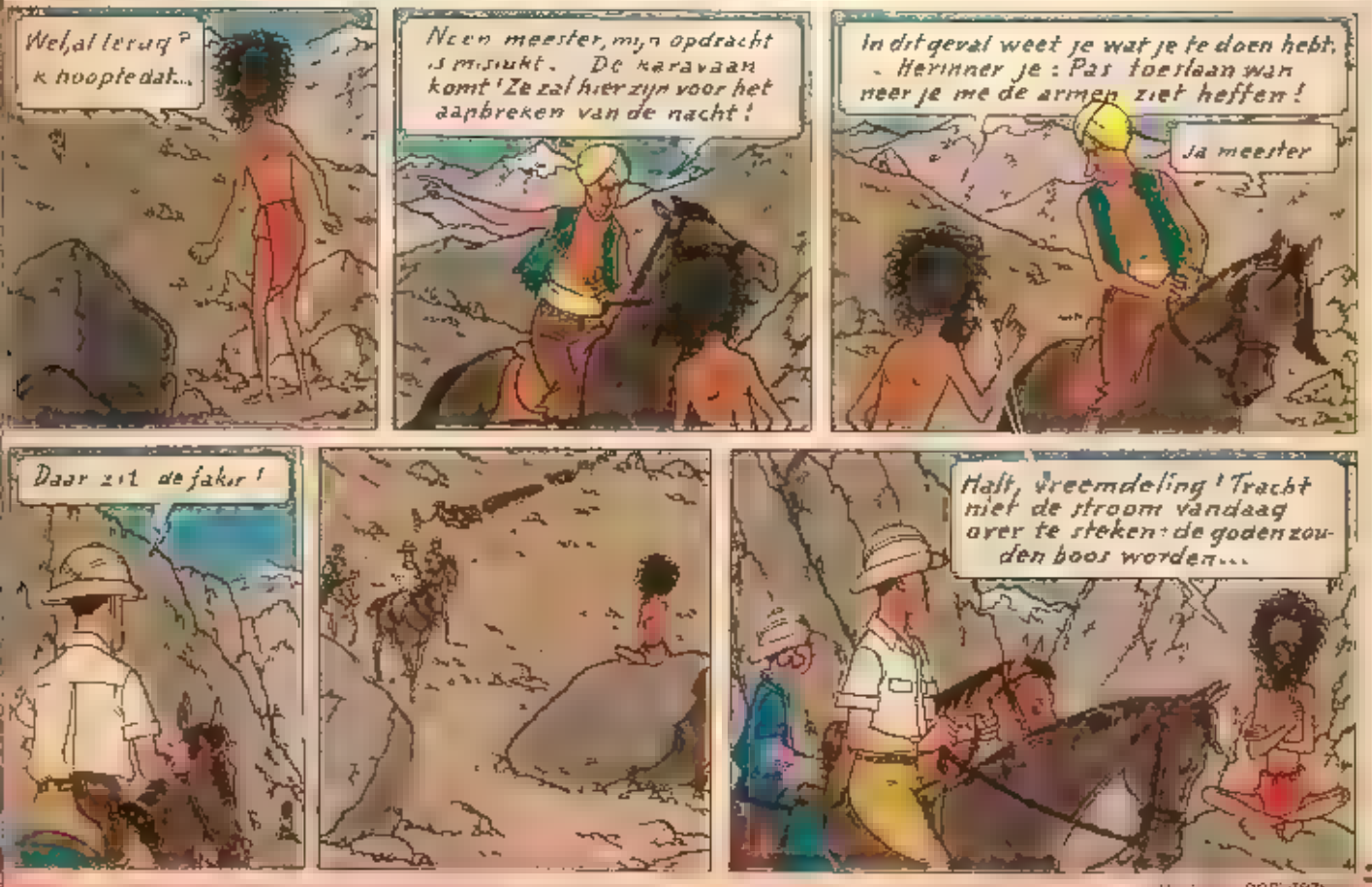

DE MOOISTE STAD VAN HOLLAND

Ik hou van Holland, heb ik zo dikwijls in de radio horen zingen. En ja, na iedere Hollandreis denk ik weer eens aan dat liedje, wanneer ik, telkens opnieuw een van de sympathieke aspecten van het Hollandse volk heb ontdekt, weer een ander schilderachtig stadje bezocht, of een nieuwe prestatie van de Hollandse werkkracht bewonderd, zoals daar zijn de Moerdijkbrug, de Zuiderzeewerken, de enorme huizenbouw rond de grote steden. U laat nooit een gelegenheid voorbijgaan om aan de Hollanders zelf te vragen wat volgens hen de mooiste stad van hun land is. En dan komen steeds weer dezelfde namen weer : Delft, Amsterdam, Gouda... Van al de Hollandse steden die ik tot nogtoe bezocht heb is het stadje Delft, dat daar langs de grote autobaan naar Den Haag ligt, volgens mij, het mooiste. Het is er niet zo druk als in Amsterdam, alles gaat er veel gemoedelijker, men vindt daar nog het Holland zoals men het uit ontelbare plaatenboeken heeft leren kennen, dat Holland dat in de meeste gemoderniseerde steden teloor gaat.

DELFT is een schrijn waarin heel wat van Hollands' Glorie vroom werd geborgen. In de Oude Kerk ligt Piet Heyn, de man die de Zilvervloot overwon, begraven, en die andere grote admiraal Tromp. In de Nieuwe Kerk verrijst het praalgraf van de Vader des Vaderlands, Prins Willem van Oranje-Nassau die zich op het einde van zijn leven te Delft vestigde en daar in het Prinsenhof door een verrader werd neergeschoten.

In Delft zag Hugo de Groot de grondlegger van het volkenrecht, die zo een bewogen bestaan heeft gekend, het levenslicht evenals Anthonie van Leeuwenhoeck, de uitvinder van de microscoop. Delft is de bakermat van een wondermooie aardewerkindustrie die in de vier hoeken van de wereld gewaardeerd en gevraagd wordt, het Delfts blauw.

Rond Delft verrijzen thans allerlei moderne industries, chemische, optische, metaalfabrieken, glasfabrieken, enz. Sinds 1905 heeft Delft een technische hogeschool waar studenten uit alle landen van Europa de colleges volgen, en die buiten ons continent naam en faam verworven heeft.

Wanneer je eens naar Holland gaat en je wilt de grote steden Rotterdam, Den Haag en Amsterdam bezoeken (die volgens sommigen binnen afzienbare tijd tot één grote stad « Holland » zullen versmelten) dan mag je niet vergeten, het stadje Delft dat daar tussen die grootsteden verloren ligt, te bezoeken. Er zijn talrijke bezienswaardigheden. Hoget heb ik er reeds enkele opgesomd, maar er zijn er nog veel meer en dan is daar die enig mooie, typisch Hollandse atmosfeer langs die stille grachten, nauwe straatjes, kraaknette huizen met bloemen voor het raam en vlaggen en wimpels. Je moet 's voormiddags de marktstemming meeleven en je zult het dan maschien met mij eens worden om Delft de mooiste stad van Holland te noemen.

Johan de BRABANDER

BIJ DE FOTO'S.

1 In de Lente is deze oude poort aan de waterkant een van de mooiste hoekjes van de stad.

2 In deze gothische kerk, gebouwd tijdens de XVe eeuw, bevindt zich het praalgraf van Willem van Oranje.

3 Dit is een van die rustige huizenrijen langs de dromerige grachten, die op sommige momenten aan Brugge herinneren.

4 Zoals deze statige oud-Hollandse gevel zijn er nog meer in het stadje waar je zeker ook het Prinsenhof niet mag vergeten te bezoeken.

Maak je vacantie dubbel aangenaam

Met een draagbaar radiotoestel.

AKKORD

1995 Fr

Batterijen inbegrepen.

- Twee golflengten (L.M.)
- Ingebouwde antenne « Ferrit »
- Model N.B. met batterij en stroom.
- Mooie klank.
- TYPE P (enkel met batterij) 1.995 F.
- TYPE N.B. (batterij en stroom) 2.690 F

„Bambi"

GEÏMPORTEERD EN GEWAARBORGD DOOR STAAR, BRUSSEL

GOUD VOOR ROME

Jauke en Wieske worden door de Romeinen gevangen genomen. Lambik

Vaar langs de oever dan merkt men ons niet zo vlug!

Oppassen is de boodschap! De vogelvrij verklaarden maken de streek onveilig!

BONK

Wat is dat? Wat gebeurt er?

Ik weet het niet. Hij viel paar - does neer!

Zie je wel! De rebellen moeten schop die hoogte ver borgen hebben!

BONK

Wat? Nog een?

Daar, in de gebladerte! Het is Titus, de leeuw van de Gallier!

Dat avontuur bezorgde ons al heel wat last! Ik zal het voor goed onschadelijk maken

!*☆?

Dat ging zo vlug! Heb je hem aan de boom gespijkerd?

Je, kan je niet antwoorden?

TITUS!

Een bekende gestalte heeft het toneel echter met veel belangstelling gevolgd.

FRANKEN TEGEN ROMEINEN

TEKST EN TEKENINGEN

(1) WE zijn in het jaar 258 na Christus. Het wordt avond en een wagen, getrokken door twee witte veulens, rijdt niet ver de herberg die van Colonia Agrippina (Keulen naar Bingium (thans Bingen in het Noorden van Frankrijk) loopt. Even voorbij Aduatica Tungrorum (thans Tongeren) stuift de wagen zonder vertragen een olmendreef in die naar een witte villa leidt. De rentenier Quintus Probius Barrus, een rijk Romein, keert terug uit Keulen, staf aan de grens van het Romeins imperium, waar hij, belangrijke zaken afsloot. Men heeft hem in de villa zien aankomen want een vrouw, een jongen en een meisje komen toegelopen. Quintus Probius springt op de grond en wordt door zijn familie welkom geheten.

(2) MARCUS en Fabia, de twee kinderen van Quintus, trekken hun vader onder luid gejuich naar binnen. Z'n vrouw volgt. De Romein rekt en drinkt, trekt een mooie linnen toga aan, vergeet zijn reis van maandje tot dranddje en haalt de geschenken uit, die hij heeft meegebracht. Quintus Probius lacht en schertst maar z'n vrouw voelt wel dat er iets scheelt.

Kan je niet tevreden over de resultaten van je reis ? vraagt ze bezorgd.

Met de zaken gaat het best doch ik spreek met de gouverneur van de stad en hetgeen hij me meedeelde is zeker aanwakkend. Hij vreest een inval van de Barbaren.

We hebben toch niets te vrezen ! Maar in onoverwinnelijk onze legioenen zijn flink geoefend en...

(3) QUINTUS PROBIUS haalt de schouders op. « Er komt steeds in onze troepen. Ik ben er niet zeker van, dat ze zonder kunnen weerstand bieden aan een hevige aanval. Onze spionnen melden een aanzienlijke concentratie van Barbaren in de nabijheid van onze grenzen. Vele Frankische stammen komen uit het Noorden om zich bij de Alamannen te voegen. En wat erger is en als de voorbode van een aanval mag aanzien worden, is het feit dat er geen dag voorbij gaat of een paar soldaten wordt door de Barbaren gevangen genomen en aan Wodan, de god van de oorlog, geofferd. »

De vrouw wordt bleek maar ze tracht haar man gerust te stellen.

Wat vermogen die horden tegen ons voedvolk tegen onze ruiters ?

Je kent de Franken niet ! antwoordt Quintus zuchtend.

Nie het G

Een verhaal van G. LAVALLEI

TIJGER, dat is onze hond geroepen en huilde als wij woede wanneer de Indianen met hun geverfde gezichten en bonte klederen op hun vlugge paarden langs de Nevana galoppeerden en voorbij onze hut stoven. Wij hielden dan even op met het werk en gingen kijken want het was de enige attractie van de hele dag. Sedert vier maanden werkten oom Patrick en ik van 's morgens tot 's avonds en wasten iedere dag enkele ton zand. Wat we over hielden was een beetje geel metaal ... goud ! We hadden de strook grond voor tweehonderd dollar gekocht van de ingenieur van het gouvernement van Dawson en onze identiteitspapieren en eigendomsakten waren dik in orde. O de jacht op het goud ! Wie er nooit aan meedeed kan er niet over praten. 's Avonds bij de oude petroleumlamp hadden we de lederen zakken te voorschijn en heten het geel glinsterend metaal door onze vingeren glijden. We kenden de waarde van het goud en terwijl we onze oogst bewonderden, maakten we allerlei plannen, plannen die wellicht nooit werkelijkheid zouden worden maar wie bouwt er nooit luchtkastelen ? Mijn oom Patrick wilde een cirkus oprichten ! Stel je dat even voor ! Ik won de planten en de dieren van de vijf werelddelen leren kennen. Ik zou voortdurend reizen en mijn leven zou verlopen als een sprookje van duizend en een nacht !

TOEN de eerste sneeuw viel, spande oom Patrick in en reed naar het stadje, zowat het centrum van het uitgestrekte, eenzame land van gouddelvers, om er het gewonnen goud te verkopen. Alvorens de rivier dichtvroor wilde ik nog wat metaal bijeenkrabben en we waren de hele dag onverpoosd door. Daar ik nu meester was, besloot een nieuw gedeelte te ontginnen. Gregory, onze vriendelijke reus, hakten daarom fundeloos het zand tegen de rots. Het was haast slavenarbeid. De morgen van de derde dag ontdekte ik, dat er achter het zand, in de rots, een grote opening was. We vonden dat erg prettig en deden ons best om de opening helemaal vrij te krijgen. We zagen al spoedig dat het de ingang van een galerij was en nu had de nieuwsgierigheid ons voor goed te pakken. We hakten en dolven zo veel we maar konden. De galerij lag nu reeds voor een goed stuk bloot en als we ons bukten, konden we er een eind in gaan. We wilden nu absoluut weten waarheen die gang ons zou leiden, te meer daar het weer mooi klaar bleef al were de temperatuur dan ook enkele graden onder nul. De volgende morgen, na een uur werk, kon ik een kreet van verrassing nauwelijks onderdrukken.

— Gregory ! Gregory ! Hierheen met je lamp schreeuwde ik.

Met kloppend hart lieten we het licht over ons nieuw terrein glijden : een grote grot waarin het ijzig koud was.

We hepen naar de hut kleedden ons als Eskimo's, namen sterker lampen mee en gingen opnieuw op ontdekking. Stelselmatig zochten we de wanden af en ontdekten in het midden een gladde, blinkende oppervlakte : een ijsblok van een tiental meter met afgeknotte kop. Langzaam gingen we rond die enorme blok en opeens slaakte Gregory een vreselijke gil, maakte een kruisteken en sprong achteruit. Pas na enkele ogenblikken merkte ik wat hem zo had doen schrikken. Een slagtand, of iets dergelijks, in hoorn of ivoor. Ik hield de lamp dichterbij en zag in het ijs een sombere, reusachtige massa.

— Ga niet dichter ! Ga niet dichter ! Het is heel waarschijnlijk een dier dat hier lang geleden gestorven is. Ik heb daar al veel geschiedenissen horen over vertellen. Bij ons hebben ze er zo meer opgegraven maar het brengt ongeluk aan ik verzeker het u.

Ik had ook al gehoord over mammoeten, veel grotere dieren nog dan de buffels die de landen reeds bewoonden lang voor de mens er verschenen. Ik was natuurlijk niet te houden; ik moest er het fijne van weten.

Gregory het is nu niet de tijd om schrik te hebben ! Dat is

Een oud

Illustratie van R. REPING

belachelijk. Indien het werkelijk een mammoet is die daar in het ijs steekt, zijn wij gelukkige mensen. Zo'n beest is uiterst zeldzaam en niet iedere dag voor 't grijpen weet je. Wat een vondst! Begrijp je dat dan niet, kerel?

Gregory antwoordde niet maar was bereid het ijsblok zo te plaatsen, dat we goed met konden om verder te werken. Met een flinke bijtel en een hamer haalden we heel langzaam het machtige hoofd van Nibo, de koning van de mammoets, uit zijn doorschijnende graftombe waarin hij sedert duizenden jaren ongestoord sliep. Een der reusachtige, gebogen slagtanden was gebroken, doch de huid ongeschonden met als de rosbruine manen. De kleine ogen waren open en blonken als glas.

De derde dag maakten we de tromp vrij die tussen de voorpoten hing. De mammoet zat, met zijn achterlijf daar was neergezonken en de kracht niet meer had opgebracht om overeind te komen.

Ik kon niet meer eten en had koorts van pure opwinding. Door de vensters van onze ijshokhuizen zagen we het landschap onder de witte sneeuw en de rivier die nu voor acht maanden was dichtgevroren zijn. Tijger blafte om de postbode aan te melden, die een brief van oom bracht. We schonken hem een hete kop koffie en een groot glas gin en sleepten hem dan mee naar de grot.

Daar stond Nibo schrikaanjagend, monsterachtig en toch schoon. Het was een monumentaal geheel. Ik dacht een ogenblik aan een beeld van Michelangelo. Ik sneed een stuk van de huid, een stuk van de manen en stopte dit in een lange brief voor oom Patrick. Onze postbode zou hem zo vlug mogelijk ter bestemming brengen. Die nacht gloeide ik van koorts. Ik sliep onrustig en boorde Tijger huilen naar de volle maan. Vijf dagen lang moest ik binnen blijven en kon niet meer werken tengevolge van die afmattende koorts.

Nauwelijks weer op de been hielp ik met Gregory aan de grot om Nibo, onze koninklijke mammoet te bewonderen. Ik wou het ijs verder wegkakken, toen ik een groep heren naar onze hut zag komen. Ze waren de afgevaardigden van een groot naturhistorisch museum en vroegen de mammoet te zien. Ik geleidde hen naar de grot. Ze bewonderden Nibo en wilden hem dadelijk een zeer gering bedrag aanbieden. Dat ging me zonder moeilijkheden. Ik voelde echter wel dat hij voor hen niet doodgewoon Nibo zou heten en was een beetje droevig omdat ik mijn vondst, mijn schat, reeds zag ontglippen. Nibo, de koning van de mammoets, gedood bij ongeluk in de tors van zijn leven, was voor hen een fossiel, een fossiel tussen de andere fossielen van hun museum. De geleerde heren spraken over een « protepirus », voorvader van onze olifanten, en nog veel andere dingen doorspekt met Latijnse namen die ze gewoon duizelig maakten. Ik keek ondertussen naar de machtige kop van Nibo, die hoog in de hokken ons toelachte. Na een half uur waren de geleerden het dan toch eens over de naam van het machtig dier en wisten nu te vertellen dat spec mens van deze soort nog leefden ongeveer twintig duizend jaar geleden. Dan moest ik een persinterview toestaan met enkele malen Latijnse klinkers. Het artikel, dat in de krant zou verschijnen, begon als volgt : « Dank zij het initiatief van een jong goudzoeker werd een voor de paleontologie zeer belangrijke ontdekking gedaan. »

Eindelijk boden ze me dertig duizend dollar (een fortuin in die tijd) voor Nibo. Ik aanvaardde en dacht reeds aan de brede glimlach die op het gezicht van oom Pat zou verschijnen, als hij dat hoorde.

Nibo was voor mij het begin van mijn loopbaan als dier- en plantenkundige.

Twee maanden na mijn thuiskomst ontving ik van de museumheren een foto van de kolossale van Nibo en de mededeling dat men in de maag van de mammoet niet minder dan zes en dertig kilo voedsel had aangetroffen en het museum trots was op zijn nieuwe aanwinst.

FRANKEN TEGEN ROMEINEN

VAN FRED FUNCKEN

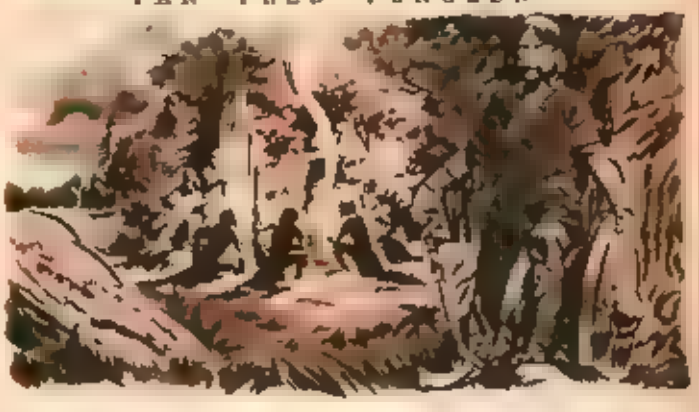

4 Ze hebben lichte ogen, blond haar en zwaaien hun bijl die te scherp is als een zwaard met stalen zekere hand. Ze zijn moedig, gehard tegen weer en wind en belust op bebouwbare grond en rijke buit. De chefs van de Franken spelen de Alamannen, die hun haar in een paardenstaart binden, de wet. Het ziet er maar uit dat zij de zenuwkoorts vermeden van een vreselijk zwaar werk, dat tegen hen gericht is en in een van die donkere uren sterkte Germaanse wouden. In mekaar wordt gezet. In alle dorpen staan wagens klaar om bij het eerste sein te vertrekken. Indien ze er in gelukken een brea te slagen in onze rijen, zullen ze aan een vloed meer heel Gallie overlaten.

5 QUINTUS PROBUS vreesde de aanval van de Franken niet zonder reden. Op de grenzen van het Imperium werd de wacht verdubbeld. Cajus Domitius een veteraan van de Rijnlimit langzaam op de ladder die hem naar het bovenste gedeelte van zijn dertig voet hoge wachttoren zou brengen. De nacht is klaar en over de versterkingen heen kan hij een eind in het grondgebied van de Barbaren kijken. Alles is rustig. Een legioenmaar komt de ladder op. Hij heet Justus Ulpius maar hij kreeg de bijnaam « Fret » omdat hij zo mager en zijn stem zo dun en scherp is.

— Wat kom jij hier doen ? vraagt Cajus ruw.

— De versterking brengen, antwoordt de Fret kalm. De honderdman zei me : « Ik ruik onraad. Ga naar boven en hou uw oren gespitst. » Hij moet zich wel vervelen. En ik gehoorzaam.

6 CAJUS groet. Hij voelt zich op de teen getrapt. Heeft de honderdman dan geen vertrouwen meer in hem ?

— Wees maar niet boos. Twee paar ogen zien meer dan een paar Cajus, en de tijden zijn onzeker.

De zware Cajus krijgt de lijd niet zijn makker van antwoord te dienen want het is net of hij hoort een verdacht gerucht. Vlug als de bliksem werpt de Fret zijn Pilum in de richting van een schaduw die hij zag bewegen. Een kreet, het geluid van een val en dan stappen.

— Geef het alarm, schreeuwt Cajus ! Ik geloof dat het dit maal ernstig is !

De Fret stormt de ladder af terwijl Cajus met een kleine lamp de fakkel op de toren ontsteekt. De in olie gedrenkte lont vat dadelijk vuur en een hoge, helle vlam stijgt op in de nacht.

(Wordt vervolgd)

DE NIEUWE AVONTUREN VAN POM EN TEDDY

TEKST EN TEKENINGEN VAN FRANS CRAENHALS

DE WITTE RUITER

TWEEDE DEEL

TEKST EN TEKENINGEN VAN [illegible]

Als Koenraad vernomen dat de koning nog die avond aan de herberg zal aankomen, gaat hij een gif in de beker van Evander en vlucht

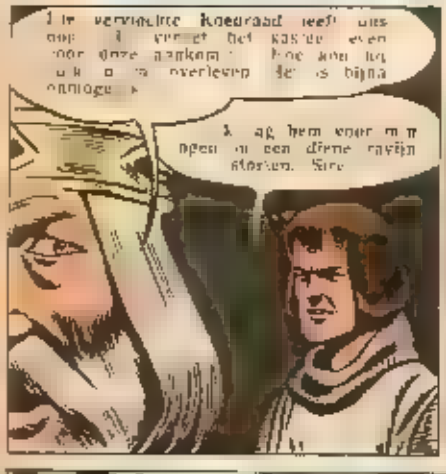

[illegible] volgt]

DE WINNAAR VAN DE KUIFJE'S PRIJSVRAAG

De prachtige IFA, eerste prijs van ONZE GROTE WEDSTRIJD 1954 werd door een vertegenwoordiger van dhr. Pierreux, directeur van de Grand Garage du Luxembourg, Parnassustraat, Brussel, overhandigd aan de winnaar Michel Contardy van Luik, die je hier lachend in z'n wagen ziet stappen.

UITSLAGEN VAN DE GROTE PRIJSVRAAG

DERDE LIJST

WINNEN EEN BIM BAM-SPEL « NAVYBEL » : Alain POTDEVIN, Jette. - Guy SECO, Nijvel. - André SEGHERS, Ukkel. - Michel LENOIR, Mertert. - Laurence BRYENS, Neuilly-s-S. - Frank VERLENDE, Uccel. - Pol REYPENS, Schaarbeek. - Edwige GRASSEUR, St-Lambrechts-Woluwe. - Maurits DOLPHYN, St-Gillis. - Denise PATTYN, Jette. - André BERTHOLET, Verviers. - Mare LEVIE, Koekelberg. - J.-P. de KERCHOVE d'EXAERDE, Gent. - Claudine BUSCH, Verviers. - M. Th. CHARLIER, Kraainem. - Marco HAMMER, Luxembourg. - Etienne DURT, Elsene. - Guy RIBAUCOURT, Elsene. - André PONSLET, Molenbeek. - Filip GOFFART, Kraainem. - Guy STOCKER, Evere.

WINNEN EEN ZAKLAMP « GOVERNOR » : Guy ROMAIN, Morlanwelz. - Emiel BOELENS, St-Pieters-Woluwe. - Anna CAMPE, Etterbeek. - Agnes DURT, Elsene. - Jaak DE STEXHE, Woluwe. - Jan L. BUCHIN, Elsene. - Henry GENATZY, Mertert. - Didier ROBIN, Brussel. - J. CL. GYPENS, Etterbeek. - Jan M. LAMBO, Ukkel. - André de BARSY, Oudergem. - Cécile DURT, Elsene. - Joris LAURIERS, St-Pieters-Woluwe. - Monique ALEXIS, Namen. - Jan SEVRIN, Salzinnes. - Michel DUYVERONCK, Willebroek. - Jaak BEKENS, Watermaal. - Francine LUCION, Ukkel. - Daniel HERMAN, St-Lambrechts-Woluwe. - J.P. HERMANS, Berchem-Brussel. - Marc LEVIE, Koekelberg. - J.M. CRIGUS, Watermaal. - Joris VANDER BECKEN, Etterbeek. - Axel van der STRAETEN WAILLET, Waillet. - Martin DE BEUKELAER, Antwerpen. - Marc LEVIE, Koekelberg. - Leo VANVERRE, Jette. - Jaak VAN KEMMEL, Sint-Lambrechts-Woluwe. - Christian STEVENSERS, Genshoren. - Maurice LEJAIFVE, Koekelberg. - Annette DEGRYSE, Brussel. - J.M. MELIN, Flémalle. - J.P. LONCOUR, Etterbeek. - Christian CRICKBOOM, Dison. - Alfred JACQUES, Seraing. - Henri DETHIER, Wegnez-Esneux. - Michel LAUREYS, Ukkel. - Marie-Th. BEKE, Sint-Lambrechts-Woluwe. - Edmond MARTIN, Luik. - Marcel OLIVIER, Ukkel. - Pol VAN OUDENHOVE, Gent. - Nadine BRACQ, Raisin. - Henri BERG, Schaarbeek. - Viviane TRASENSTER, Luik. - André VERLEYSEN, Schaarbeek. - Pol SMETS, Eigenbrakel. - Stefaan DEMEYERE, Kortrijk. - Serge KOSSOLAPENKO, Tubize. - Michel BOSMANS, Zuun. - Guy MARTIN, Ter Hulpen. - Pol DANCOXHE, Luik. - Eddy LIEUTENANT, St-L.-Woluwe. - Josette WANET, Mont-s-Marchienne. - René DEJONG, Dison. - J.P. BRANS, Wemmel. - André JONES, Bosvoorde. - Jan P. HANS, Stembert-Verviers. - Marcel JONES, Bosvoorde. - Marc LEVIE, Koekelberg. - Jaak PELTOT, St-Joost. - Vincent DIERCKS, Turnhout. - Filip de VROYE, St-Gillis. - Pol VAN CAMPENHOUT, Elsene.

WINNEN EEN ALBUM « ZIEN EN WETEN » VAN DE KUIFJE'S BONS : Stanley VERFAILLIE, Heist-a-Zee. - Bernard CLAISSE, Marbehan. - André GOENS, St-P.-Woluwe. - Thierry CASSART, Ukkel. - Yolande HERTOGS, St-Lamb.-Woluwe. - Yvette POUTCHNIGIAN, Luik. - Jan P. VELGE, Elsene. - Jan P. MERTENS, Etterbeek. - Marc WOLF, Brussel. - Régina DEFOSSEZ, Vorst. - J.P. DESCHEPPER, Brussel. - André GOUTES, Olsene. - Lucien CHOP, Grimbergen. - André VAN DAMME, Brussel. - Pol ALDERSON, Brussel. - Jaak DHEUR, Cinvegnée. - Jaak MINET, Luik.

(Wordt voortgezet.)

DE POST

HOEVEEL DAGBLADEN WORDEN ER GELEZEN?

IN « Kuifje » nummer 19 meldden we, dat er in Engeland het grootste aantal dagbladen gelezen wordt nl. 600 per 1000 inwoners. Een van onze lezers, die graag in de Postiljon snuffelt, zond ons onkele aanvullende cijfers. Hier gaan ze dan :

Frankrijk : 298 per duizend inwoners; U.S.A.: 354; Canada : 245; Argentinië : 203; Brazilië : 50; Zuid-Afrika : 68; Australië : 455; U.S.S.R.: 223; Japan: 224; China: ?; Portugal : 58; België : 230.

Getuige of kampioen?

Rechter : Op welke afstand bevond je je toen het éérste schot knalde ?

Getuige : Op tien meter...

Rechter : En toen het tweede schot weerklonk ?

Getuige : Op honderd meter ongeveer...

EEN DUBBELGANGER

GILBERT HARDING, die werkt voor de Britse radio en televisie, werd in een Londens cafe aangevallen door een vrouw, die hem voor de reporter Raymond Glendenning hield.

— Je hebt je vergist tijdens de reportage van de derby van Epsom ! Je hebt verkeerde namen gegeven voor de drie paarden die érst aangekomen zijn ! riep de verbolgen vrouw.

Ze nam meteen een glas van de toonbank en sloeg er Harding dapper mee op het hoofd.

Het eindigde in het politiecommissariaat, waar de vrouw moest bekennen dat zij zich op haar beurt vergist had en in Harding... Raymond Glendenning meende te herkennen...

Deze laatste had inderdaad de fout begaan en toen hij hoorde welk avontuur z'n collega overkomen was, kon hij niets anders dan zuchten : « Oef ! Daar ben ik mooi ontsnapt ! »

DE « VLIEGENDE DOLK » DOUGLAS X 3

Zelden verdiende een vliegtuig zo goed zijn naam als het nieuw Amerikaans proefvliegtuig Douglas X 3. De X 3 is ook het modernste vliegtuig ter wereld. De spitsvondigsten onder onze lezers zullen wel onmiddellijk een zekere gelijkenis ontdekken met de « Zwaardvis » van onze vriend E. Jacobs : de dunne romp, die vooraan uitloopt in een kegel, de zeer korte vleugels dicht bij de staartvlakken, enz... Een groot verschil, waar de « Zwaardvis » ons slechts fictie bracht is de « Vliegende Dolk » nu reeds werkelijkheid.

Pat Rick rijdt met de trein door de woestijn van Arizona en maakt kennis met Mass Tick...

PAT RICK EN MASS TICK in

Tijon

OPERATIE: DORSTIGEN LAVEN...

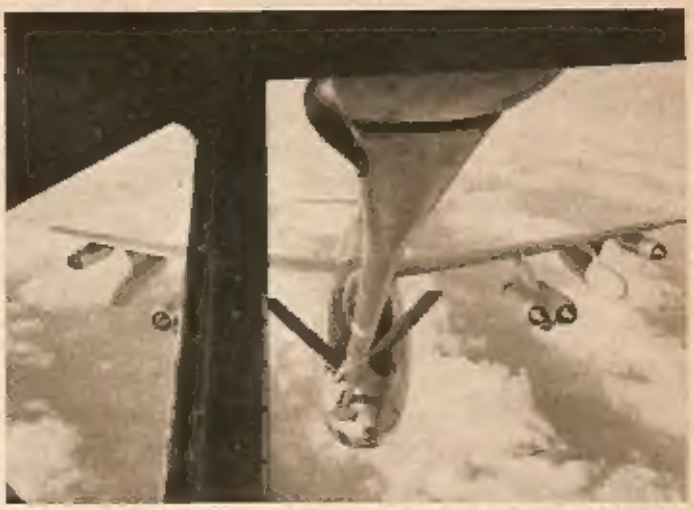

DUIZENDEN meters boven de ontketende natuurelementen gebeurt rustig de operatie « Dorstigen laven ». Er wordt hier in de lucht getankt, zo simpel gaat het als een auto die voor een benzinepomp aan de rand van de weg blijft staan.

RADIO EN TELEVISIE IN FRANKRIJK

VOLGENS het bulletin van het Frans Instituut voor Statistiek en Economische studie, waren er in December 1953: 8.428.638 radio-ontvangtoestellen aangegeven. Op 31 December 1952 bedroeg dit aantal: 7.950.000.

Wat de radiotoestellen voor automobielen betreft, hun aantal is van 61.888 eind 1952 gestegen op 83.750 eind 1953.

Tenslotte vermeldt het bulletin nog dat 59.971 ontvangtoestellen voor televisie op 31 December 1953 zijn aangegeven, waarvan 44.298 alleen al voor de departementen van de Seine en Seine-et-Oise (Parijs en omstreken); 3.415 voor het Noorden en 5.458 in dat van Pas-de-Calais (Frans Vlaanderen). Eind 1952 bedroeg het aantal televisie-ontvangtoestellen 50.000.

UIT NOORWEGEN

IN Noorwegen werden veertig duizend exemplaren van een boek ingebonden in « vissenhuid » in plaats van in leder. Het is veel goedkoper en naar het schijnt even mooi!

INDIEN de Noren de laatste berichten willen horen, hebben ze daarvoor slechts naar een bepaald nummer te telefoneren.

UIT OOSTENRIJK

IN een station van Innsbrück werd een speciale wachtzaal geopend voor studenten en kinderen. Terwijl ze op de trein wachten, die hen naar huis moet brengen, mogen ze naar believen uit de bibliotheek putten die speciaal voor hen werd ingericht. Ze kunnen er ook studeren, hun huiswerk maken of spelen.

WEINIG PRETTIGE RECORDS

NIEUW ZEELAND heeft een onaangenaam record in de wacht gesleept: 43,2 % van het aantal mannen, dat sterft tussen 15 en 25 jaar, komt om in autoongelukken. Voor Canada en de Ver. Stat. is dit cijfer 34 % en voor Zwitserland 21,1 %. In Australië sterven er ieder jaar per 100.000 inwoners, niet minder dan 30 in een autoongeval, in Canada en de Ver. Stat. 25 en in Zwitserland 20!

VAN RENAULT TOT TALBOT

Een blikje op de Franse productie.

	1952	1953
Renault	121.028	120.480
Citroën	83.626	102.168
Peugeot	64.420	67.689
Simca	60.030	50.396
Ford	14.471	20.337
Panhard	3.645	5.864
Hotchkiss	815	201
Hotchkiss-Grégoire	95	36
Rosengart	1.347	230
Rovin	422	110
Salmson	89	61
Delahaye	41	36
Talbot	34	10
	370.861	368.298

HELVA! Loopt overal en altijd juist!
HET UURWERK KUIFJE
werd gecreëerd door HELVA

DIE GEKKE MODE!

IN de straten van New York kan je nu poedels ontmoeten die... het is haast niet te geloven... rose gekleurd zijn! De allernieuwste eis van de mode is: De huid van de hond is gekleurd in een tint die past bij de kleur van de mantel van z'n meesteres. (Hoe de meester van die hond er moet uitzien is ons niet bekend!)

HIJ WAS HET MOE...

HET slot van Tullichewan, op een heuvel gelegen in de nabijheid van Loch Lomond, werd door de bezitter in de lucht geblazen. Toen men hem om uitleg vroeg antwoordde hij:

— Ik ben het moe ieder jaar duizenden uit te geven om de belastingen van een vervallen en sedert jaren onbewoond slot te betalen!

De Fiat maakt het goed!

IN 1953 produceerde de Fiatfabriek 127.000 wagens en in het jaar 1953 niet minder dan 160.000 waarvan er 30.000 werden uitgevoerd. De beste afnemer van Fiatwagens is West-Duitsland. Op het einde van het jaar 1953 werkten er in de fabriek 57.000 arbeiders.

FRANKRIJK TELT 100.000 DUIVENMELKERS

BIJ onze zuiderburen zijn er 100.000 duivenmelkers verenigd in 1100 bonden. Van dit totaal noemt het Noorden er 71.612 voor z'n rekening. 38.735 beoefenen de sport werkelijk, d.w.z. ze doen mee aan wedstrijden en 23.078 wijden zich uitsluitend aan het kweken van de postduif. Alleen voor het Noorden van Frankrijk werden er in 1953 niet minder dan 724.981 ringen afgeleverd, in de streek rond Parijs: 42.000, in de streek van Somme-Aisne-Oise: 41.000 en in Normandie: 28.000.

EL MOCCO DE WREDE

TEKST EN TEKENINGEN VAN TIBET

(Wordt vervolgd.)

HET GELE TEKEN

Mortimer volgde het Gele Teken tot in het geheim laboratorium van Septimus en werd door deze laatste gevangen genomen. Septimus vertelt zijn avonturen aan de professor.

TEKST EN TEKENINGEN VAN EDGAR-P. JACOBS

Er verliepen jaren... Ik had me te Fanaka, een klein oord in de provincie van de Blauwe Kijl gevestigd en werd helemaal in beslag genomen door mijn werk. Ik was de beledigingen bijna vergeten, toen ik op zekere dag een boodschap ontving van de districtscommissaris. Hij vroeg me zo spoedig mogelijk bij hem aan te lopen...

Goed. Zeg aan commissaris Drummond, dat ik morgen kom...

Ja, sir

Ik trok de volgende dag naar Wirko, een verloren nest te midden van de woestijn waar de commissaris op dit moment verbleef

Ik ben blij je te zien, dokter. Verontschuldig me dat ik je heb moeten storen maar we hebben je absoluut nodig voor een zeer zonderling geval...

Zo... Ik ben een en al oor!

En terwijl Drummond me naar een aangrenzende hut leidde, vertelde hij me...

Gisteren, tijdens een tocht door de woestijn, vonden we een gevaarlijke gek. Het is een blanke, schijnt een dertig jaar oud en hij bedreigde voortdurend onzichtbare vijanden. Na heel wat moeilijkheden geraakten we er mee hier. We trachtten hem te kalmeren, doch tevergeefs. We konden er ook geen enkel verstandig woord uitkrijgen. Toen heb ik aan jou gedacht. Vermits jij je veel met psychiatrie hebt bezig gehouden...

Wel, we zullen zien...

Men liet me binnen. Ik vond een haveloze kerel, die stevig gekneveld was en wild schreeuwde...

Wat denk je er van, dokter?

Mm!...

Nader niet! Nader niet!

Laat me met hem alleen...

Pas op, dokter, wees voorzichtig!

Ik bleef alleen met die raaskallende gek, hypnotiseerde hem en hij was dadelijk rustig. Nadien verviel hij in een sombere mijmering...

Wees rustig... Wees rustig... Ik wil het!

Raak me niet aan!... Ik...

Ik maakte de koorden los en trachtte hem te ondervragen... Ik kreeg er niets uit dan enkele onsamenhangende woorden, steeds dezelfde woorden!

Denk goed na... Wie ben je?... Wie?

De cheik... de cheik heeft gezegd... dat mijn naam niet meer was... nooit meer... nooit meer...(1)

Die man had een zware schok gekregen, een schok die hem van zijn zinnen had beroofd. Het scheen wel of hij klampte zich nu aan mij vast als een drenkeling aan een strohalm...

?

Heb medelijden... verlaat me niet... in die duisternis... in het graf...

En het is toen dat het me plotseling te binnen schoot: "Waarom zou ik van deze gelegenheid niet profiteren om mijn theorie tot het uiterste uit te werken? Waarom me niet meester maken van dit menselijk wrak en van hem het gewillig werktuig van m'n wraak maken?..."

Zou 'k durven?... Ha, indien ik die heren hun sarcasme de domheid kon betaald zetten!...

Het kostte me natuurlijk geen moeite de commissaris er van te overtuigen, dat het best ware de man met mij te laten meegaan... Tot ieders verbazing volgde hij me gewillig...

Mortimer stelde toen de vraag, die hem reeds lang op de lippen brandde:

En... die man... heeft je nooit zijn naam gezegd?... Nooit gezegd waar hij vandaan kwam?

Nooit... Het is daarom dat ik hem GUINEA PIG (2) heette. Je ziet, ik bezit wel enige fantasie... En vermits hij, net als deze diertjes, voor mijn proefnemingen diende... en welke proefnemingen!...

50

(1) Zie "Het Mysterie van de Grote Pyramide". (2) Proefkonijn.

(Wordt voortgezet.)

1954

Wilt U net als ik ook deze Jaargang compleet krijgen?

Probeer dan de eerste 8 en laatste 2 delen toe te voegen, ik scan en plaats wat ik er van heb en als U ook meehelpt moet dit lukken!

mvg de Collector